

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

NGHĨA CŨ TÌNH XƯA

Lòng đầy hồi hộp, Cừu Cốc đến ngay địa điểm mà thiếu nữ cung trang đã hội ước. Đây là một đồng cỏ xanh tươi cách Tử vong thành không xa mấy.

Mùa đông nơi quan ngoại, cây cối cần cỗi, cành lá trơ trụi để thay những mầm non chớm bén. Thỉnh thoảng, những cơn gió lốc thổi qua, khiến chàng cảm thấy lòng cô đơn, lạnh lẽo. Một gia đình đầm ấm tươi vui trước đây, không ngờ giờ lại tiêu tan cả, người mẹ hiền đã mất, cha chết sống chưa minh, tình cảnh như vậy khiến cho ai mà chẳng bi thảm.

Trời dần dần tối, những đàn quạ đua nhau bay về tổ. Linh tính như báo cho chàng biết chắc có điều bất tường. Tại sao giờ đây mà vẫn chưa thấy cha ta?

Cùng trong lúc ấy, đàn quạ lại đáp mình xuống một khoảnh đất đầy cỏ mọc, xem như chúng đang tranh giành một con mồi. Trong lòng không khỏi giật mình, chàng lập tức đến nơi xem xét.

Quả nhiên thấy có một tử thi đang nằm trên mặt cỏ. Tim hồi hộp, vội vàng đến lật ngửa kẻ xấu số ấy ra xem, bỗng chàng rống lên một tiếng rồi ôm chầm lấy tử thi ấy mà khóc nức nở.

Thì ra tử thi ấy chính là người mà chàng đi xa vạn lý, khổ nhọc tìm kiếm. Người cha thân yêu của chàng Phong lưu nhu hiệp Lữ Tử Thu.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tiếng khóc đã vơi, hồ lệ đã cạn. Chàng mới đứng lên lo chôn cất xác cha.

Thi thể của Lữ Tử Thu bầm tím, tựa như bị một loại độc âm sát hại. Đồng thời cỏ cây tứ phía không một dấu vết gì có thể chứng tỏ nơi đây đã trải qua một trận đấu cả.

Xem xét một hồi nhưng chàng cũng không tìm ra nguyên nhân cái chết của cha chàng. Bỗng nhiên một ngọn gió mạnh thổi qua, một tờ giấy tung bay ra khỏi mặt đất, chàng vội đến lượm tờ giấy ấy lên xem. Thì ra là một bìa sách đã bị xé rách, trên đề mấy chữ: Khiêu đăng khán kiếm lục, chứng tỏ cha chàng đã được cuốn sách này, lại bị kẻ khác cướp đi.

Bất giác chàng kêu lên:

– Đúng rồi! Cha ta vì được cuốn sách quý này, nên mới bị phải họa vào thân!

Cừu Cốc xây đắp mồ cha xong, chặt ngay một thân cây trồng ngay trước đầu để làm dấu, đứng mặc niệm hồi lâu rồi mới từ từ bước đi.

Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo từ xa vọng đến:

– Đã gặp lệnh tôn chưa?

Cừu Cốc biết ngay người mới đến là cung trang thiếu nữ. Mọi sự căm phẫn trong lòng, giờ mới có nơi bộc phát. Chẳng nói chẳng rằng, chàng liền vung chưởng đánh ra một thế.

Cung trang thiếu nữ lách mình tránh né, ngạc nhiên hỏi:

– Người làm gì vậy?

– Cừu Cốc tức tối trong lòng quát lớn:

– Hành động của người thật dê hèn!

Song chưởng lại liên tiếp đánh ra ba đường, chưởng phong ồ ồ công tới.

Cung trang thiếu nữ như một tiên nga, tà áo bay bổng lên cao, thân hình phát phơ trước gió. Miệng nàng không ngớt nói lớn:

– Người điên sao? Việc gì cứ nói rõ ra đã, rồi có đánh cũng chẳng muộn mà!

Cừu Cốc ngưng tay điểm mặt thiếu nữ mắng:

– Thủ đoạn của các người thật độc ác. Hẹn đem cha ta đến đây rồi lại phái người hạ độc thủ sát hại! Lữ Cừu Cốc mỗi quyết cùng các người chẳng đội trời chung!

Cung trang thiếu nữ kinh ngạc:

– Lệnh tôn đã bị người ta giết rồi sao?

– Rõ ràng chính người đã bày ra quỷ kế, còn giở vờ làm gì?

Thiếu nữ thở dài một tiếng than:

– Thật là một việc không may cho người!

Đoạn nàng bước tới hai bước, ôn tồn an ủi:

– Xin chàng tin danh dự thiếp. Thiếp dám thề độc là không bao giờ hại đến lệnh tôn!

– Hừ! Ta đâu dễ dàng tin lời quỷ quyết đó!

– Chàng nghe rõ đây, cha chàng cùng thiếp lâu nay đều ở chung một chỗ. Nếu muốn hại người thì lúc nào mà chẳng được, lại phải đến giờ ước hẹn gặp mặt chàng mới ra tay hạ sát người sao? Hơn nữa, thiếp đã có ý muốn cùng chàng làm bạn, thì cố gì lại đi giết cha chàng?

Cừu Cốc nghe nàng nói cũng có phần hữu lý, nên hừ một tiếng nói:

– Hiện giờ ta không thể quyết định ai là hung thủ, đợi sau này sự thật sẽ chứng minh!

– Vậy vật mà chàng hẹn tặng thiếp có đem đến chăng?

– Hôm nay việc gì cũng hãy khoan nói đã, sau này sẽ hay.

– Chàng định bội tín sao? Nên hiểu thiếp đã làm y theo lời hẹn ấy rồi!

– Ta chưa gặp được nàng, nên chưa đòi vật ấy lại chứ đâu phải tiếc gì vật ấy!

– Chàng không nghĩ vật ấy tuy nhỏ nhưng hệ trọng lắm sao? Cừu Cốc lòng đang bối rối, đâu còn để ý đến những lời nàng nên gật đầu đáp xuôi:

– Có lẽ đúng vậy.

– Giờ chàng định đi đâu?

Cung trang thiếu nữ quan tâm nhìn chàng tiếp:

– Hiện giờ nơi quan ngoại sát cơ trùng điệp. Theo ý thiếp tốt hơn hết chàng nên tìm một nơi tạm ẩn mặt một thời gian.

Cừu Cốc cười giòn:

– Trong khi tại hạ chưa tìm được kẻ thù thì cho dù đao kiếm kề ngang cổ, họ Lữ này cũng quyết chẳng ngại tay.

– Chàng có hiểu là hoàn cảnh của chàng hiện giờ nguy hiểm lắm không?

– Hẳn nhiên tại hạ đã hiểu. Chủ nhân Tử vong thành tìm kế ám toán tại hạ. Cụ già cấm y quyết không bỏ qua, Thiên độc nhân ma, Thiết Kỳ Ngân Tinh, bọn chúng giờ phút nào cũng định trừ cho được tại hạ. Nhưng tại hạ đâu có xem bọn họ ra gì!

– Chàng có thể cho thiếp biết ý định của chàng ra đây có mục đích gì cùng lai lịch của chàng chăng?

– Việc ấy rất đơn giản. Tại hạ là con trai của Lữ Tử Thu, môn đồ Ngũ lĩnh toàn chân phái, khổ nhọc ngàn dặm ra đến đây mục đích để tìm lại cha già. Ngoài ra không có việc gì khác hơn.

Cung trang thiếu nữ nở một nụ cười huyền bí:

– Đây là lời nói suông của chàng thôi!

Cừu Cốc khó chịu nói:

– Tại hạ lâu nay không hề biết nói dối bao giờ!

Cừu Cốc vừa nói vừa cất bước ra đi, được mấy bước bỗng chàng quay đầu lại hỏi:

– À! Tại hạ hiểu rồi. Cô nương là vị ái nữ của Tử vong thành chủ nhân!

Thiếu nữ cung trang nghe nói giật mình, nhưng liền mỉm cười nói:

– Chàng đoán thật không sai!

Cừu Cốc cười lớn:

– Oán có đầu, nợ có chủ. Cô nương tuy là con gái của kẻ thù, nhưng Lữ mỗ không vì thế mà hại cô nương đâu!

Thiếu nữ cung trang đưa đôi mắt dịu hiền nhìn theo bóng hình Cừu Cốc đến khi khuất dạng, nàng lẩm bẩm:

– Ta quyết thế nào cũng phải chiếm đoạt được chàng!

Cừu Cốc mang theo mối u buồn, chầm chậm bước xuống núi. Tưởng đâu chuyến đi này sẽ vui vẻ gặp được cha già, không dè lại là chuyến đi đưa người về chín suối. Sự thương tâm ấy, e suốt đời không thể quên được.

Hiện giờ cha mẹ đều bị thảm bại qua đời, chàng đã trở thành một đứa con mồ côi. Nghĩ đến kẻ thù bất cộng đới thiên, lửa giận càng hùng dũng nổi dậy, ngược mặt lên trời kêu gào bi phẫn:

– Xin cha mẹ yên tâm nơi cửu tuyền, con thề dù chết cũng phải tìm được kẻ thù, để lấy máu tể trước mộ phần.

Bỗng nghe một tiếng la hoảng hốt vọng đến, chàng không khỏi giật mình tự hỏi:

– Tiếng kêu của một thiếu nữ?

Dù cho chàng đang đau đớn, căm phẫn đến đâu, vừa nghe tiếng kêu cứu, chàng cũng lập tức tung mình nhảy đến hướng phát ra tiếng kêu.

Xa xa chàng trông thấy phía bên đồi núi bên kia, bốn hán tử đang vây đánh một thiếu nữ và thiếu nữ ấy bị dồn vào thế nguy, e trở tay không kịp. Bên ngoài lại có một chàng thư sinh công tử, tay cầm quạt phe phẩy, miệng mỉm cười đắc ý.

Cừu Cốc lập tức tụ khí vào đan điền hét lớn:

– Ngưng tay!

Lời nói dứt thì người chàng cũng đã đến nơi. Chàng tiến đến bên thiếu nữ. Bốn hán tử bị tiếng hét của chàng chấn động, cả thấy đều giật mình, vội vã ngưng tay đứng dang ra.

Thiếu nữ vừa thấy Cừu Cốc xuất hiện, lập tức ngã vào lòng chàng mừng rỡ kêu lên:

– Cốc ca...

Cừu Cốc giờ mới nhận ra thiếu nữ ấy chính là Hàn Thanh Thanh, còn kẻ đứng bên là Ngọc Thông công tử đang sững sốt nhìn chàng lo hoảng.

Hàn Thanh Thanh giận dữ:

– Cốc ca mau đánh hấn cho em hai chưởng. Thằng người của hấn xấu chết đi thôi!

Ngọc Thông công tử thấy Cừu Cốc xuất hiện, trong lòng ngấm sợ hãi, tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ung dung, lạnh lùng nói:

– Nên nhớ ta là chồng của em mà!

Thanh Thanh giận đến xanh mặt:

– Im đi! Đừng nói ra thêm hồ người!

Cừu Cốc từ từ đẩy nàng ra:

– Lời nói của hán không sai!

Ngọc Thông công tử càng được thể lên giọng:

– Đây là lời phụ thân em đã hứa, còn chối làm sao được?

Đôi mắt trào lệ, Thanh Thanh úp mặt vào lòng Cừu Cốc khóc nức nở.

– Cốc ca, thật anh không thương em sao?

Cừu Cốc thở ra ảo não, rồi cũng tìm cách rời khỏi người nàng.

Ngọc Thông công tử đã hiểu tính tình của Cừu Cốc, biết chàng không khi nào chen vào việc của thiên hạ. Song sợ Thanh Thanh cứ nằng nặc đòi đi theo Cừu Cốc thì càng thêm rắc rối, nên liền nghiêm nghị đưa tay ra hiệu cho bọn hán tử.

– Mau dẫn nàng đi, đó là lời dặn của Hàn lão tiên bối!

Bốn tên hán tử đồng loạt tiến lên, Hàn Thanh Thanh lập tức rút đoản kiếm ra khỏi bao, giọng trong trẻo quát:

– Đố các người dám!

Xẹt, xẹt hai đường kiếm pháp tung ra, lập tức bức lùi bốn tên hán tử trở lại.

Ngọc Thông liền xếp quạt lại, lớn tiếng quát:

– Toàn là đồ vô dụng, không xông vào một lượt còn đợi gì?

Cừu Cốc vội vàng đến trước, chỉ vào bốn tử hán tử hỏi Ngọc Thông:

– Bọn họ là người của Hàn gia trang?

– Không! Thuộc hạ của bốn cốc!

– Vậy thì ngưng tay cả lại!

– Tại sao?

Cừu Cốc thản nhiên nói:

– Nếu là người của Hàn gia trang, tại hạ không hề can thiệp nhưng là người của Thiên độc cốc thì không thể để cho các người làm ngang được. Nên biết nàng tuy đã đính ước cùng người nhưng chưa xuất giá.

Ngọc Thông lạnh lùng nói:

– Đó là việc riêng của chúng tôi, khỏi cần người ngoài xen vào!

Cừu Cốc buông tiếng cười lớn:

– Lữ mẫu với Hàn gia tuy hôn ước đã hủy, nhưng tình bạn vẫn còn. Nếu vị nào dám mạo phạm đến thế muội của tại hạ, thì đừng trách tại hạ vô tình!

Ngọc Thông biến sắc:

– Lữ huynh nhất định muốn chống đối với tại hạ?

– Muốn nghĩ sao cũng được.

Rồi chàng quay lại nói với Thanh Thanh?

– Thanh muội, theo anh đi tìm cha em!

Thanh Thanh đưa mắt háy Ngọc Thông một cái, đoạn nắm lấy tay Cừu Cốc đồng cất bước, nàng hỏi:

– Anh đã gặp cha em rồi?

– Vâng, anh cùng cha em đồng ở Tử vong thành thoát hiểm ra đây!

Ngọc Thông đứng nhìn hai bóng người sánh vai cùng bước. Chàng cảm thấy ganh tức trong lòng, song tự hiểu không phải là địch thủ, nên không dám cản trở, đành đứng im buông ra một tiếng cười gằn.

Cừu Cốc cùng Thanh Thanh hai người đến một thị trấn, tìm một quán ăn. Đường lúc chờ bọn tửu bảo đem rượu thịt lên, Cừu Cốc nói:

– Thanh muội! Trước kia mẹ anh có tặng em một chiếc nhẫn Hán ngọc, chẳng biết em có mang theo đó chăng?

Thanh Thanh giơ bàn tay trắng nõn lên nói:

– Không phải chiếc nhẫn này là gì?

– Xin em trả lại cho anh!

Mặt Thanh Thanh liền xanh nhạt:

– Anh.. anh bảo sao?

– Chúng ta đã hủy bỏ hôn ước, anh nghĩ rằng vật này không còn ý nghĩa của nó nữa!

Thanh Thanh trầm tư giây lát rồi cương quyết nói:

– Không được! Vật này do bá mẫu tặng em, anh không có quyền lấy lại. Hơn nữa hôn ước chỉ đơn phương do anh hủy bỏ, còn em chưa ưng thuận mà!

Cừu Cốc lúng túng:

– Nhưng... nhưng cha em đã muốn vậy, vả lại người đã nhận lễ vật của Thiên Độc Cốc!

Thanh Thanh cười khúc khích:

– Anh rõ lẫn lộn! Em là vị hôn thê của anh chứ có phải ba em đâu mà anh nói vậy!

Cừu Cốc ngơ người nhìn chăm chăm vào mặt Thanh Thanh khiến nàng nóng ran cả mặt, cúi xuống tránh ánh mắt sáng rực của người yêu.

Vốn là một tiểu thư khuê các, sở dĩ Thanh Thanh dám ăn nói dạn dĩ như vậy là nàng đủ can đảm để mưu cầu hạnh phúc cho mình. Nhưng khi thấy Cừu Cốc nhìn mình khác lạ, nàng đâm ngượng ngùng và thậm trách là mình quá bạo.

Cừu Cốc thở ra:

– Nhưng anh đã hứa tặng cho người khác!

Thanh Thanh ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Cừu Cốc:

– Anh... anh đã hứa tặng cho người khác? Chiếc nhẫn Hán ngọc này?

Cừu Cốc gật đầu, Thanh Thanh hỏi nhanh:

– Mà người ấy là ai? Nam hay nữ?

– Gái! Chính là cung trang thiếu nữ đấy!

Thanh Thanh mím môi đột nhiên gằn giọng:

– Thôi! Tôi đã hiểu rồi! Thì ra hai người đã..

– Hừ!

Cừu Cốc như cũng đã hiểu ý nàng đôi phần, chàng thở ra:

– Chính anh cũng không ngờ nàng có dụng tâm ấy!

Thanh Thanh chu miệng hờn trách:

– Rõ ràng là anh cũng đã yêu nàng, còn giả vờ ngỡ ngẩn trước mặt em!

Cừu Cốc chán nản lắc đầu:

– Em nào hiểu lòng anh đang khổ hận.

Mất phương long lanh Thanh Thanh hỏi:

– Về việc giữa chúng ta?

Cừu Cốc khẽ gật:

– Mọi việc đã mất hết! Hiện giờ anh chỉ là người bất hạnh và cô độc trên đời!

Thanh Thanh đặt tay lên vai Cừu Cốc âu yếm:

– Cốc ca, anh chớ buồn. Hiện giờ vẫn chưa muộn đâu, em vẫn luôn luôn ở bên cạnh anh kia mà!

Cừu Cốc vẫn buồn rầu:

– Nhưng anh đang nghĩ đến cái chết thảm thương của cha anh!

Chàng kể qua thảm cảnh của cha chàng, nước mắt chàng bỗng nhiên trào ra. Tuy đã lăn lộn với đời, song vốn là một thiếu niên nhỏ tuổi, tình cảm vẫn còn mềm yếu, mỗi khi gặp chuyện buồn, Cừu Cốc vẫn khóc như vậy.

Thanh Thanh lấy chiếc khăn tay, âu yếm lau nước mắt cho chàng và an ủi:

– Dù sao người cũng đã chết, anh cũng không nên đau khổ thái quá. Giờ chúng ta nên sáng suốt tìm cách báo thù cho người thì hơn!

Cừu Cốc ngừng khóc, chàng hậm hực:

– Tuy chưa rõ kẻ thù là ai, nhưng đoán chắc cũng là bọn chúng cả. Giờ anh

phải đến ngay Nam sơn thành tử giết sạch bọn chúng không chừa tha một mạng.

Và chàng hấp tấp đứng dậy bước đi.

Thanh Thanh chạy theo gọi:

– Chờ tý, em cùng đi với anh!

Cừu Cốc nhú mày:

– Nguy hiểm lắm, em đi làm gì?

– Em phải giúp anh báo thù!

– Anh là con nên phải có bốn phen báo thù cha. Còn em chớ mạo hiểm!

Thanh Thanh mỉm cười:

– Còn em là dâu, em cũng có trách nhiệm báo thù cho cha chồng chứ. Vả lại cứ để anh đi một mình em không yên tâm chút nào!

Thấy Thanh Thanh đã quả quyết và quan tâm đến mình như vậy, Cừu Cốc cảm động, chàng lặng thinh không ngăn cản nữa. Thật ra chàng vẫn yêu thương Thanh Thanh, song vì lòng tự ái nên ngoài mặt như vậy.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã đi đến ngoại ô. Đột nhiên thấy xa xa có một cụ già và một thiếu nữ từ hướng ngoài đi tới.

Cụ già mặc áo xanh râu dài, thần sắc quắc thước, chính là Tả Phổ Tinh Quân Từ Ngưỡng Chi trong Phổ Kiếm Minh. Còn thiếu nữ dung nhan kiều diễm, không ai khác hơn là Thanh Thu, người mà lắm phen khiến cho Cừu Cốc hoài nghi và hận nhớ.

Từ Ngưỡng Chi trông thấy hai người vội hỏi:

– Sao người còn ở đây?

Cừu Cốc buồn bã đáp:

– Gia phụ đã bị ám hại!

Từ Ngưỡng Chi đưa mắt nhìn xem bốn phía một lượt, đoạn đưa tay ra hiệu nói:

– Theo lão!

Bốn bóng người lập tức đi vào căn miếu bề nằm trong một đám rừng hoang.

Bốn người vào trong ngồi xuống xong xuôi, Từ Ngưỡng Chi trịnh trọng nói:

– Giờ đây sự việc càng lúc càng nghiêm trọng, chỉ sợ một trận huyết chiến sắp diễn ra!

Cừu Cốc gật đầu nói:

– Việc này vẫn bối cũng có nghe qua!

Từ Ngưỡng Chi ngạc nhiên nhìn chàng đoạn tiếp:

– Trận hung sát nơi Tử Vong Thành đã để lộ gương mặt danh ác của hắn ra. Thật lão không ngờ hắn lại có thể làm được việc ấy.

– Tiền bối lấy gì minh chứng sự việc vừa rồi là do người mà tiền bối đã hoài nghi?

Từ Ngưỡng Chi nghe Cừu Cốc hỏi thế, trong lòng ngạc nhiên hừ một tiếng đáp:

– Người đàn bà đẹp trong Tử vong thành ấy vốn là tiểu thiếp của hắn trước kia, đồng thời bà ta còn có cất giữ Long vân lĩnh. Không phải là hắn còn là ai nữa?

Cừu Cốc cười nhạt:

– Nhưng sự việc trên đời lắm chuyện xảy ra đều khiến cho người ta không dò được!

Từ Ngưỡng Chi kinh dị:

– Chẳng lẽ tướng công đã được những tin tức thiết thực hơn?

Cừu Cốc gật đầu rồi đem việc gặp Hữu Cung Tư Mạng, cụ già trong thạch động và lúc ông ta bị xích hai chân đến khi bị ám toán, mọi việc đều kể rõ một lượt.

Từ Ngưỡng Chi nghe xong, liên tiếp chắc lưỡi thở dài.

Giờ Cừu Cốc đối với cụ già đã vững lòng tin, nên chàng cũng đem việc tẩm mật đồ của Ty trần đạo trưởng bị mất cắp cùng việc cha chàng được cuốn Khiêu đăng khán kiếm lục mới bị hại nói rõ cho ông ta nghe.

Từ Ngưỡng Chi tiếp lấy tẩm bì sách xem qua kinh ngạc nói:

– Đúng là do báu vật này rồi. Nói vậy sự việc ngày càng thêm phức tạp.

Cừu Cốc không hiểu gì cả nói:

– Tại hạ không hiểu ý của tiên phụ như thế nào. Đã được cuốn Đan Thư cùng Thiên niên hà thủ ô, sao không về Phỉ thúy cốc, còn ở lại nơi đây làm chi?

Từ Thanh Thu xen lời:

– Theo em đoán thì lệnh tôn là minh hữu trong Phổ Kiếm Minh, có lẽ lúc người được cuốn đan thư, đột nhiên lại tiếp được lệnh phù của minh hội, đành phải trao vật ấy cho người tin cậy đem về.

– Và người mạo danh là cha tại hạ đã giết chết kẻ mang bảo vật ấy giữa đường rồi hóa trang về đến Phỉ Thúy Cốc!

– Em đoán chắc như thế ấy!

– Nhưng tại sao kẻ giả danh đã được cuốn Đan Thư, linh dược rồi, không chạy đi nơi khác, còn về Phỉ thúy cốc để mạo hiểm làm gì?

Thanh Thu gật đầu nói:

– Em cũng đã từng đặt nghi vấn đó. Nhưng lại nghĩ kẻ ấy đến Phỉ Thúy Cốc là thượng sách tuyệt diệu nhất của hần. Vì tin đồn lệnh tôn được cuốn Đan thư sớm đã truyền khắp giang hồ. Hần đến Phỉ thúy cốc, một là mượn sự hộ vệ của mẹ anh, hai nữa là để mượn tay quần hùng đến giết chết bà. Như vậy sẽ khiến cho cha anh thay đổi mục đích, cứ cắm đầu đi đổi mạng với quần hùng, bỏ việc truy tầm hần. Không phải là một diệu kế hay sao?

Cừu Cốc rất phục những lời suy đoán của Thanh Thu vừa rồi nên không ngắt gậy đầu.

Từ Ngưỡng Chi vừa vuốt râu vừa chậm rãi nói:

– Lữ đại hiệp trước kia là bí thư trong Phổ Kiếm Minh, nên biết rõ nội tình hơn ai hết. Người có mặt tại Nam sơn thành tử khá lâu có lẽ đã thấy được tình hình hơi khác, nên mới lên cấp cuốn Khiêu đẳng khán kiếm lục, cũng vì chẳng may nên mới bị hại..

Thanh Thu như không đồng ý nói:

– Việc này chắc không có lẽ đơn giản như thế đâu, hiện giờ tốt hơn ta đừng nên suy đoán hầu tránh khỏi sự lầm lạc sau này!

Từ Ngưỡng Chi khẽ cười đùa:

– Hay đa! Giờ con đã dạy lại cha rồi!

Thanh Thu cũng cười:

– Nữ nhi đâu dám có ý đó, nhưng vì gần đây nữ nhi có tiếp xúc với bọn chúng, thành thử hiểu rõ được chút ít!

Giờ đây Cừu Cốc cũng đã biết qua đại khái của sự việc. Tất cả mọi vấn đề cũng đều tập trung hết nơi Nam sơn thành tử, giờ chỉ cần đến đó là giải quyết được ngay, nên vội vã đứng lên nói:

– Vãn bối định lập tức đến Nam sơn thành tử nếu trễ một bước e không kịp!

Từ Ngưỡng Chi cũng đứng dậy:

– Trận sóng gió này, chỉ có tướng công mới trấn áp lại được mà thôi. Nhưng hoàn cảnh của tướng công hiện tại đáng lo ngại nhất!

Cừu Cốc kinh ngạc:

– Là ý gì thế?

– Điều thứ nhất, tướng công có mang Long vân kim bài của Ân chủ. Thứ nhì đã chứng kiến cái chết bí mật của Hữu Cung Tư Mạng. Thứ ba võ công của người đáng lo ngại cho họ, thành thử bất cứ lúc nào họ cũng muốn tìm cách giết chết tướng công để trừ hậu họa.

Cừu Cốc cười thản nhiên:

– Tại hạ không cảm thấy người của tại hạ lại quan trọng đến thế!

– Tướng công chớ nên xem thường bản thân, trách nhiệm của tướng công sau này còn nặng nề lắm đấy.

Nói đến đây ông lại tiếp:

– Trận sát kiếp này sở dĩ dời đến hôm nay mới khai diễn, thực tế có nhiều nguyên nhân. Một là ân chủ sống chết đến nay chúng chưa rõ. Hai là Phổ kiếm minh trừ lão phu cùng Hữu Cung Tư Mạng ra, còn một vị hộ pháp đức cao danh trọng nữa, hiện giờ ẩn mặt nơi nào cũng chẳng rõ. Thứ ba cuốn Tiên tần võ thuật, chúng tìm chưa ra. Một khi biết được..

Vừa nói đến đây bỗng ông trợn ngược quát lớn:

– Ai đấy?

Thân hình ông như cánh chim lập tức bay bổng lên mái nhà, nhìn vòng quanh một loạt xem xét đoạn quay trở lại, lúc ấy Cừ Cốc cùng hai nàng cũng đã ra theo kịp.

Bốn phía miếu bể cây cối mọc um tùm, kẻ địch chỉ cần lọt mình vào trong thì khó có thể tìm thấy được.

Sắc mặt của Từ Ngưỡng Chi rất khó coi, chòm râu dài không gió mà tự nhiên rung động. Thanh Thanh đến bên khẽ hỏi:

– Cha đã trông thấy địch?

Từ Ngưỡng Chi lạnh lùng hừ một tiếng:

– Bọn ma đầu dám cả gan theo dõi lão phu!

Đoạn ông quay sang Cừ Cốc nói:

– Tướng công có ý đi Nam sơn thành tử, vậy nên đi ngay lập tức, lão phu còn có việc phải làm!

Lời nói dứt thì người ông cùng Thanh Thu đã mất dạng trong đám rừng rậm.

Cừ Cốc cũng đã hiểu rõ sự việc chẳng phải tầm thường, liền quay lại nói với Thanh Thanh:

– Chúng ta cũng đi thôi!

Hàn Thanh Thanh từ nhỏ được cha cưng chiều, trong khu vực Lương hồ thế lực của Hàn sơn phái rất lớn, tuy nàng đã ra giang hồ sớm hơn Cừ Cốc song chưa gặp qua sự hung hiểm lần nào. Giờ đây nàng chỉ cần được Cừ Cốc ở bên người thì việc gì mà chả cần để ý đến.

Nàng lấy tay vệt tём những sợi tóc mai bị gió thổi, nũng nịu nói:

– Sớm biết phải đi xa như vậy, ta nên mua hai con ngựa cỡi đỡ chân!

Vừa nói đến đấy thì đột nhiên lại nghe tiếng chân ngựa dồn dập, ba con tuấn mã, chạy như bay đến trước mặt hai người.